

Mit liv, mine insekter og det der virkelig “mætter” mig.

Ana Belen er en ung biolog fra Andalucien i Spanien. Ved hjælp af nogle personlige fotografier fra de senere år fortæller hun om sin lidenskab for ”insekterne” og afslører, hvad der gør hende virkelig lykkelig.

27.03.2009

1. Min ungdoms drøm.

Jeg er fra Cadiz og min drøm har altid været at blive biolog. Jeg kan huske at jeg i sommerferierne fra jeg var 15 til 18 år arbejdede på et laboratorium for marinebiologi som ligger i min hjemby, der hedder la Linea de la Concepcion. På dette billede er jeg sammen med en veninde; det er hende i blåt.

I 1999, da jeg var færdig med gymnasiet, stod jeg overfor det problem, at jeg ville blive nødt til at flytte til en anden by for at studere, da der endnu ikke er bygget et universitet i byen la Linea.

På skolen talte de om et Opus Dei Center i Sevilla, hvor jeg kunne bo, og betale opholdet ved at arbejde i centerets administration. Det lød til at være lige noget for mig, og det var der jeg lærte Opus Dei at kende.

En opdagelse

Jeg syntes vældig godt om centeret grundet den glæde, det gode humør og den omsorg der blev udvist overfor de andre, og som jeg oplevede.

Og desuden opdagede jeg to for mig nye ting bortset fra Sevillas varme.

Den første ting var det kristne liv, for hjemme levede vi meget fjernt fra religion og gik næsten aldrig i kirke. Ja, ikke engang "næsten", for vi gik aldrig. Da jeg var barn havde jeg modtaget min første kommunion, men siden da trådte jeg aldrig ind i en kirke, hvis ikke det lige var til et bryllup, en barnedåb eller noget lignende; i Opus Dei Centeret opdagede jeg hvor vidunderlig troen er, og hvordan den gav alt et nyt perspektiv og en dybere mening ...

2. Endnu en opdagelse

Dette billede tog vi på en ekskursion med folk fra fakultetet i Cordoba. Jeg

ved ikke hvad min studiekammerat har i hånden, men siden hun er fra Biologi, er jeg sikker på at det er et glas med et insekt indeni.

På den tid opdagede jeg endnu en ting, denne gang af faglig karakter. Jeg blev klar over, at de administrative opgaver, jeg udførte i studiecenteret som arbejde, og som jeg i begyndelsen kun udførte for at klare mig, syntes at blive mere og mere interessante.

Det er der i grunden ikke noget usædvanligt ved, for der var flere fra min klasse – nogle af dem er med på fotoet – som også skiftede fag som årene gik.

Men når jeg tænker mere over det, var det i mit tilfælde ikke så meget et skift som en integration af nye perspektiver.

3. Et valg.

Lad mig forklare det lidt. I Opus Dei centeret opdagede jeg, at det der virkelig begejstrede mig var administrationsarbejdet; på grund af mange ting. Dels på grund af selve arbejdet men også på grund af den atmosfære af tjenstvillighed som tingene blev udført i. Jeg havde som sagt tidligere arbejdet på et laboratorium, og jeg var stadig facineret af biologi; men det der virkelig ”mættede” mig var det der centerarbejde, og især den ånd i hvilken vi udførte det.

På denne måde og i takt med at mit kristenliv begyndte at vokse lærte jeg ”Værket” (Opus Dei) at kende og begyndte at overveje at følge Opus Deis kald, som er det samme for alle, ligemeget om man er gift, ugift eller enke. Det drejer sig om at finde Gud i alle hverdagens situationer: i arbejdet, i fritiden, i familielivet; i vores omgang med andre, i sport....

Hver person lever sit kald alt efter hans eller hendes omstændigheder. Nogle gifter sig, og lever kaldet med deres mænd og børn; andre forbliver ugifte, som i mit tilfælde, fordi de har besluttet sig for et apostolisk cølibat. Jeg er hjælpe "numeraria" og tager mig af Opus Deis centre, og sørger for at bede særligt for de apostoliske initiativer, som de personer, der bor der, har med at gøre, og passer dem, ligesom enhver familiemor, med det formål at hvert center bliver et virkeligt hjem, et kristent hjem.

Dette er et foto af min klasse, den typiske biologiklasse.

4. Meget mere end det.

Som sagt, administrationsarbejdet er ikke blot et materielt arbejde, for på et pensionat, på en kaserne, på... hvad ved jeg, et skib må man også lave mad, gøre rent og stryge tøj (nå ja, jeg ved ikke rigtigt hvor meget de stryger på et skib). Men hvad jeg ved

med sikkerhed er, at det at forvandle et hus til et hjem, et familiehjem, involverer meget mere end det. For et menneske er først rigtig ”hjemme”, når det føler sig personligt behandlet.

På et hotel kan man finde mange former for service; men lige meget hvor gode de er, vil dette sted aldrig blive ”dit hjem”. Forskellen ligger i at i dit hus, i dit hjem, ved du at man har tilberedt den mad til dig mens nogen tænkte specielt på dig, på din alder, på dit helbred, på dine livretter og dine omstændigheder. Hjemme elsker de dig ikke på grund af de penge du tjener, men på grund af den person du er. Hjemme er der ikke kunder, eller beboere, men enestående personer, der ikke kan gentages.

5. Hvorfor og til hvad.

Det specielle ved administrationsjobbet er, at det

kræver at man er ”up to date” rent professionelt. Jeg går netop nu på et madlavningskursus, hvor jeg blandt andet lærer det nye, som er ved at blive indført på dette område i det nye spanske køkken, et køkken der, som alle ved, er højt anset internationalt.

Dette foto er ikke mit. Det er et jeg har taget fra internettet. Jeg har inkluderet det, fordi man på billedet fornemmer, hvad der er brug for i et køkken foruden de specifikke madkundskaber, såsom megen kunst og særlig omhu.

6. Tvivlsspørgsmål

Lad mig nu fortælle lidt mere om mig selv. I begyndelsen, da jeg ansøgte om at blive hjælpe ”numeraria” tvivlede jeg på om jeg skulle gøre biologistudiet færdigt eller ej, siden jeg havde taget beslutningen om at skifte til et andet fag; men til sidst, efter at have tænkt meget over det,

beslattede jeg at fortsætte, for en universitetsuddannelse, lige meget hvilken, hjælper altid til at udvikle hjernen og til at forøge den intellektuelle præcision; og jeg tænkte at biologistudierne kunne være nyttige i mit arbejde i administrationen, hvilket faktisk har været tilfældet.

Jeg specialicerede mig i fødevareteknologi, der er nøje relateret til nogle sider af administrationsarbejdet. Dette er fotoet fra den dag vi blev færdige sammen med alle fra min klasse på Cordoba universitet, som ligger der hvor det gamle arbejderuniversitet havde sit hovedkontor.

Jeg havde også andre grunde til at fortsætte med biologi. Indenfor det fag studerer man mange spørgsmål som er tæt knyttede til troen, som f.eks. udviklingslæren. Det interesserede mig at fortælle om det

som kristen med et solidt videnskabeligt synspunkt.

Desuden er de praktiske opgaver i biologistudiet meget afslappende. Der er ikke noget jeg elsker mere end at tage til Hornachuelos bjerget f. eks. og gå en tur på markerne mens jeg klassificere planter og samler blomster. Jeg har organiseret et lille kursus for unge piger der hedder ”Natura”, hvor jeg forsøger at de skal lære om naturen og respektere den, og lære nogle af de økologiske værdier at kende.

7. Mine forældre

Selvom jeg har ventet med at skrive om dem til sidst har de absolut førstepladsen i mit hjerte.

Gud ske tak og lov for hvad der er sket – i begyndelsen forstod de ikke helt meningen med mit liv – men lidt efter lidt er de kommet de nærmere Ham.

Nu giver de mig ikke blot nyt mod og tilskynder mig til at fortsætte min ”vej”, og min far siger: ”Mens du er glad, så fortsæt bare”, men de holder også af og forstår Opus Dei.

Begge mine forældre modtager ofte sakramenterne og min mor er blevet medarbejder i Opus Dei. Det er som en drøm. Hvis nogen havde fortalt mig om det for nogle år siden, ville jeg ikke have troet det.

Det var mine fotos. Og det var det hele. Jeg håber I syntes om dem.
Farvel.

pdf | dokument genereret automatisk
fra <https://opusdei.org/da-dk/article/mit-liv-mine-insekter-og-det-der-virkelig-mtter-mig/> (20.03.2026)